

همیشه‌ها

صفحه آخر

صلاح کار کجا و من خراب کجا
بین تفاوت ره کز کجاست تا به کجا

حافظ

یاسین

درباره ۱۳۸۴ سال راهپیمایی اربعین

۱۴۵۲ منزل تا بهشت

حمیدرضا محمدی

آنان که این روزها و این شب‌ها پیاده می‌روند تا برسند به بهشت روی زمین، پیرو رسمی هستند که در هر زمانه‌ای علیه استعمار و استعمار و ضد استکبار و استبداد بوده است. سنتی که معاصر با ائمه اطهار (علیهم السلام) آغاز شد و قیام گونه‌ای بود برای مبارزه با آل امیه و بنی عباس. برخی آغازگر آن را جابر بن عبدالله انصاری می‌دانند که در اربعین حضرت سیدالشهدا (علیه السلام) سفره به قصد زیارت مزار آن حضرت را آغاز کرد. کم و بیش این آیین ادامه داشت و حتی در دوره‌های از جمله در زمان زعامت شیخ مرتضی انصاری شوشتری، مؤلف «کتاب المکاسب» یعنی طی سال‌های ۱۲۲۸ تا ۱۲۴۳ - که در گذشت - رونق بسیار داشت. اما مدت مدیدی کم رنگ شد تا آنکه دوباره از سر گرفته شد و دیدن سان احیای رن منتسب کرده‌اند به شیخ حسین نوری مشهور به علامه محدث نوری که با آنکه الله العظمی میرزا حسن شیرازی، معاصر بود و بر فتوایش مبنی بر تحریم تنباکو صحنه گذاشت. نوشته‌اند که صاحب «مستدرک الوسائل و مستنبط المسائل» تا وفات در ۸ مهر ۱۲۸۱ به این سنت ادامه داد. به گفته راقم «الذریعه الی تصانیف الشیعه» یعنی شیخ آقابزرگ

تهرانی، «استاد ما چون وضع را بدین منوال دید، به این شیوه خداپسندانه [پیاده‌روی] همت گماشت... در سال‌های بعد، رغبت مردم و صالحان به این موضوع بیشتر شد و دیگر عار محسوب نمی‌شد؛ به طوری که در برخی سال‌ها، تعداد چادرها و خیمه‌های راهپیمایان، به ۳۰ عدد می‌رسید و هر چادر به ۲۰ تا ۳۰ نفر تعلق داشت و به این ترتیب، این سنت حسنه، دوباره مرسوم شد و رونق گرفت.»

مبدأ آن، نجف اشرف است و مقصدش، کربلا می‌شود مسیری که میتدا تا منتها می‌شود، ۸۸ کیلومتر می‌شود ۱۴۵۲ عمود دارد و هر یک در حکم منزلی است برای آنها که قدم در این راه می‌گذارند تا هر ۵۰۰ متر نفسی بگیرند و آبی بنوشند و غبار راه از رخ و ریخت خود بزدایند. این البته حکایت پیاده‌روی در روزگار اکنون است که سراسر راه موج می‌زند از موکب بسیار. اما در آن عصر، همه‌اش بیابان بود آن زمان که سواد عتبات عالیات پیدا و هویدا می‌شد. در آن زمان نیز مانند این زمان، راهپیمایی اربعین رفتاری سیاسی بود. چه در آن موقع که مقابله با دشمنان اهل بیت (علیهم السلام) در میان بود و چه بعدتر که آن را به‌مثابه مبارزه علیه حزب بعث انگاشتند تا جایی که از یک سو حاکمان حکم به ممنوعیتش دادند و از سوی

دیگر آیت الله العظمی سید محمدصادق صدر فتوایی داد و بر وجوب آن تأکید کرد، و چه در این سال‌های اخیر که عرض اندام در برابر دعای معرفتی شد. راهپیمایی اربعین، از اجتماع ۲۰ نفره محدث نوری و همراهانش در اواخر سده سیزدهم به حدود ۱.۵ میلیون نفر در نیمه نخست قرن چهاردهم - برپا به گزارش روزنامه الاخبار (چاپ بغداد) در ۲۳ صفر (۲۶ بهمن ۱۲۲۴) - و به حدود ۲۰ میلیون نفر در سال گذشته یعنی آغاز سده پانزدهم رسید و این همه نشان از عظیم‌ترین راهپیمایی مسالمت آمیز گیتی دارد. همان گردهمایی‌ای که یکی از راهپیمایان، سیدمفقود ما بود، همو که همین روزها، ۴۵ سال از ربایشش گذشت: «وقتی امام موسی صدر همراه ما با پای پیاده از نجف به کربلا می‌رفت، در این سفر، حضوری عاشقانه داشت و در وقت دعا و زیارت عاشورا، از همه باحال تر بود و هنگام گریه، چشمانش از شدت گریه سرخ می‌شد و وقتی نوبت ذکر مصیبت و خواندن اشعار و نوحه‌سرایی به او می‌رسید، با حال جانکاهی در مصیبت اهل بیت (ع) اشعار فارسی و عربی فصیحی می‌خواند و هنگام کار شوخی و مزاح، مزاح‌هایی بیان می‌کرد که بعد علمی و اخلاقی جالبی داشت.»



همراه شو عزیز

جلوه عشق و همدلی را نه فقط در عمود به عمود مسیر آسمانی نجف به کربلا می‌توان دید و لذت برد که این عشق تا آن سوی مرزها هم جریان دارد. پیاده‌روی اربعین بهانه‌ای می‌شود برای یک دوستی دیرینه میان زائران کربلا. چطور و چرایش را از مسافرانی بپرسید که همسفرانشان را تا شهر خودشان همراهی می‌کنند. ماجرا از نیت چند زائر اربعین شروع شد و تسری پیدا کرد به کل جمعیت زائران و تبدیل شد به یک پویای سراسری به نام پویای «نذر بازگشت»

همانطور که می‌دانید تعداد زیادی از زائران اربعین با خودروی شخصی خود تالب مرز می‌روند و خودرویشان را در پارکینگ می‌گذارند تا زمان برگشت. امسال هم ۷۰ درصد زائران با خودروی شخصی به مرز مراجعه کرده‌اند. این پارکینگ‌ها قرار داده‌اند.

در پویای نذر بازگشت، زائرانی که با ماشین شخصی تالب مرز آمدند، به جای اینکه تنها به شهرستان برگردند، به تعداد جایی خالی در خودرویشان، زائرانی که با آنها هم‌مسیر هستند را سوار می‌کنند و با یک

بانیان مهر در بزرگ‌ترین خیریه جهان

جهان روز

امروز چهاردهم شهریور (پنجشنبه) است، روز جهانی «خیریه» است و در این روز سازمان ملل متحد از تمامی دولت‌های عضو، سازمان‌های بین‌المللی و منطقه‌ای، سازمان‌های غیردولتی (غیرانتفاعی) و شهروندان در سراسر جهان دعوت می‌کند که به پاس گرامیداشت این روز، به ترغیب و کمک به اقدامات خیرخواهانه در جوامع پر داخته و بدین ترتیب آگاهی عموم را نسبت به این رویداد افزایش دهند.

روز جهانی خیریه، به‌عنوان مناسبتی جهانی و رسمی، به جلب توجه نسبت به افزایش مسئولیت اجتماعی افراد و افزایش حمایت عمومی از خیریه‌ها کمک می‌کند. شهروندان مسئول در این روز در جهت تصمیمی هماهنگ با مؤسسات خیریه گام برمی‌دارند. صرف‌نظر از میزان زمان آزاد در اختیار هر فرد یا استطاعت مالی، راه‌های فراوان و مختلفی برای فعالیت‌های خیرخواهانه برای هر فرد با هر توان و قابلیت وجود دارد.

امسال در حالی گرامیداشت روز جهانی خیریه برقرار می‌شود که بزرگ‌ترین خیریه دنیا در مسیر نجف به کربلا برقرار است و افراد زیادی برای خدمت‌رسانی به زائران اربعین در این مسیر سبز، بدون توقع جبران فعالیت می‌کنند. در این مسیر خیریه به موکب‌های فراوانی هستند که هر جایز باشد به میدان می‌آیند. موکب‌های ایرانی در کنار موکب‌های عراقی ردیف به ردیف برپا شده‌اند و بزرگ‌ترین خیریه جهان را تشکیل

فاطمه عباسی

امروز چهاردهم شهریور (پنجشنبه) است، روز جهانی «خیریه» است و در این روز سازمان ملل متحد از تمامی دولت‌های عضو، سازمان‌های بین‌المللی و منطقه‌ای، سازمان‌های غیردولتی (غیرانتفاعی) و شهروندان در سراسر جهان دعوت می‌کند که به پاس گرامیداشت این روز، به ترغیب و کمک به اقدامات خیرخواهانه در جوامع پر داخته و بدین ترتیب آگاهی عموم را نسبت به این رویداد افزایش دهند.

روز جهانی خیریه، به‌عنوان مناسبتی جهانی و رسمی، به جلب توجه نسبت به افزایش مسئولیت اجتماعی افراد و افزایش حمایت عمومی از خیریه‌ها کمک می‌کند. شهروندان مسئول در این روز در جهت تصمیمی هماهنگ با مؤسسات خیریه گام برمی‌دارند. صرف‌نظر از میزان زمان آزاد در اختیار هر فرد یا استطاعت مالی، راه‌های فراوان و مختلفی برای فعالیت‌های خیرخواهانه برای هر فرد با هر توان و قابلیت وجود دارد.

امسال در حالی گرامیداشت روز جهانی خیریه برقرار می‌شود که بزرگ‌ترین خیریه دنیا در مسیر نجف به کربلا برقرار است و افراد زیادی برای خدمت‌رسانی به زائران اربعین در این مسیر سبز، بدون توقع جبران فعالیت می‌کنند. در این مسیر خیریه به موکب‌های فراوانی هستند که هر جایز باشد به میدان می‌آیند. موکب‌های ایرانی در کنار موکب‌های عراقی ردیف به ردیف برپا شده‌اند و بزرگ‌ترین خیریه جهان را تشکیل

نهای شوق

کتابخانه اربعین

روز نظافت منزل است. از ساعت ۶ که بیدار شدم تا الان که حوالی ۱۱ است از همه چیز غافل شدم و فقط بین اتاق‌ها، آشپزخانه و سالن در رفت‌وآمدم. در زانوای راستم می‌گویی باید بین کارها وقفه‌ای بیفتد، می‌نشستم و گوشه‌ای را برمی‌دارم تا عقب‌ماندگی چند ساعته از دنیا را در چند دقیقه چرخ زدن در گروه‌ها و صفحات جبران کنم. قبل از باز کردن قفل گوشی، نگاهم به پیامی می‌افتد که انتظارش را نداشتم. پیام از طرف آشنایی دور است. آشنایی که جز یک نام و یک عکس پروفایل از او چیز زیادی نمی‌دانم؛ عکس پروفایل از چهره‌ای که نمی‌دانم از یک عینک آفتابی بزرگی پوشانده است. تا امروز من و او یک اشتراک داشتیم، بست‌های همدیگر را دوست داشتیم؛ من مشتاق تصاویر زیبایی بودم که او از ساحل شهر دیر می‌گذاشت و ظاهراً مطالبی که من می‌نوشتم، خوشایند او بود؛ همین حالا پیامی خصوصی داده است و این برام عجیب است. پیام را باز می‌کنم و می‌بینم نوشته است: «در پیاده‌روی اربعین به یاد هستم.» اول خوشحال می‌شوم، بعد تعجب می‌کنم، حتی فکری از ذهن عبور می‌کند که شاید مخاطب پیام، دیگری بوده و اشتباهی برای من فرستاده است.

به هر حال تشکر می‌کنم و او که انگار برای خودش هم این اتفاق عجیب بوده، ادامه می‌دهد: «نام حسین دوست داشت که به دفعه به یادم اومدی، چند قدم به یادت برمی‌دارم.» هر چند پر از اشتباه اما انگار مخاطب اشتباهی نبودم. حالا می‌توانم با اطمینان، ذوقم را از این اتفاق باور کنم. با خودم فکر می‌کنم چقدر روز پیش، وقتی من روحم خیر نداشته، آشنای دور، راهی پیاده‌روی اربعین شده است، حتماً از دوستان و آشنایان نزدیکش خداحافظی کرده، همه به او التماس دعا گفتند و تا حتی از او خواستند چند قدمی به جای آنها برآید، او اما یکباره و بی‌نوبت یاد من می‌افتد و اصلاً

